

Wim Sonneveld, Je Spreekt Over Darwin

We zitten samen bij de schemerlamp
Gordijnen dicht - de kleine kachel brandt
Jij met een heel erg wetenschappelijk boek
Ik met mijn werk: een kapotte kinderboek
Jij leest geconcentreerd en zegt geen woord
Maar 'k heb je zucht daarnet toch wel gehoord
Jij zit nu te verlangen naar een man
Met wie je echt eens debatteren kan
En omdat je toch graag wat zeggen wil
- Het is de hele avond al zo stil -
Begin je tegen mij
Je praat aan me voorbij
Je weet: ik kan er immers toch niet bij

refren':
Je spreekt over Darwin, je spreekt over Kant
Je verklaart me de zin van het leven
Maar ik zou voor een lach
Voor een druk van je hand
Voor een knikje en een zoen soms, heel even
De relativiteit, 't absolute verstand
Al die apen van Darwin, al die wijsheid van Kant
Zelfs de zin van het leven graag geven

Wij passen eigenlijk niet bij elkaar
Eens dachten we van wel - maar 't is niet waar
Jij was zo'n echte deeg'lijke student
Je werkte bij je prof als assistent
Ik voelde mij naast jou gewoon frivool
Een echt klein meisje van de huishoudschool
En liepen we zo 's avonds arm in arm
Een straatje om - dan praatte jij je warm
'k Begreep wel niet veel van jouw vaklatijn
Maar ik luisterde verrukt en vond het fijn
Want alles wat je zei
Dat was zo nieuw voor mij
Al kon ik er ook helemaal niet bij

refren':

Pas later drong de waarheid tot je door
Ik had alleen maar een gewillig oor
Ik was wel lief, gezellig, opgewekt
Maar 'k had geen snipper werk'lijk intellect
Sinds je dat weet, ben je teleurgesteld
Je hebt geen waar gekregen voor je geld
Je zit hier niet omdat je van me houdt
Maar omdat we nu eenmaal zijn getrouwd
Het kost je moeite vaak om lief te doen
Een domme vrouw die krijgt van jou geen zoen
En toch is er voor mij
Maar een en dat ben jij
Al praten we ook aan alles voorbij